

בתחילת הפרשה, רש"י: "וישמע יתרו" — מה שמועה שמע
 ונא¹⁰¹ מלחמת עמלק או מתן תורה? האם יתרו בא לפני מתן תורה או אחרי
 מתן תורה¹⁰²? האם דעוהו כתובה על-פי הסדר? אם הוא בא לפני מתן תורה
 — הכתיבה היא על-פי יתרו, ואם בא אחרי מתן תורה או אינו על-פי הסדר,
 אינו מוצאם ומאחר בתורה, גם בעניני הלכה, אנו מוצאים בסדר "משפטים"
 עניני פריש'ה, כך דעוהו שהתורה אינה כתובה לפי הסדר המצאיים לנו: יש
 שני צדדים לתורה, צד גמול וצד נסתר. "שבעים פנים לתורה"¹⁰³. הצד הגלוי
 הוא על-פי הסדר הכרונולוגי, הסיפורי, ויש גם צד שאינו על-פי הסדר שלנו.
 אבל אין זה אומר שאין צד. המהר"ל אומר שיש גם סדר ניסיוני, סדר
 עליון. כמרכן, אם אנו מוצאים טעם למצוות אל לנו להשיב שאין טעם
 למצוות¹⁰⁴. יש סדר וטעם המובן הקרוב אלינו, ויש סדר וטעם המובן של דעת
 ה' וסוד ד'. ויש ענין למצוות ולתפוס את שני הצדדים האלו, שכן "ענינים קיימים
 ואמיתיים".

3. פרשה קטנה

לעומת פרשת "בשלח" שיבא פרשה גדולה גם בכמות וגם באיכות, שנמשכים
 ממנה דברים נשגבים כגון חנינה היסטורית וגם מבחינה מצותית — הרי פרשת
 "יתרו" היא פרשה קטנה. נמות אבל נוראה באיכותה; היא מרשית מוקד התורה
 ופגישתה עם סיני מאד ויפה.

בגמרא, במסכת ויקרא, אנו מוצאים הגדרה ביחס לדברי קדושה: "איוהי
 פרשה קטנה שכל גופה תלוין בה"¹⁰⁵. דברים קדושים וגדולים בכמות
 מתגלים מתוך מרכז תורה קטן הכמות. הלב אינו גדול כרגל, אבל מיעוט
 ונבמות גדולות את מרכז התורה. דבריו הגדולים של רש"י: "הנה תלוין בה",
 זאת-אומרת, כל עניני תורה, קדושה, אמונה והוראת האדם, כלולים בה, והוא
 פסוק של שש מילים בלבד משלי: "בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחיך"¹⁰⁶ —
 ותתאמן לדעת את ד' הנה הדרכים שבחיים, ואז תהיה לך סייצת דשמיא בכל
 אורחותיך. יש הבחנה יסודית בין דרך לאורח: דרך היא גדולה, כגון "דרך

המלך"¹⁰⁷, לעומת אורח שהוא שביל קטן, נתיב. מאותם היסודות של דעת ד'
 והכרת ד' בדרכים דוגמת והמקיפות, נמשכת סייצת דשמיא גם לאורחות
 הפרטיות האישיות. "הוא יישר ארחיך".

התורה היא הדומה לאדם, הנראת דרך האדם בחיים והיא כולה כלולה
 בתמציתיות בפסוק זה. פרשת "יתרו" היא פרשה קטנה שכל גופה תורה
 תלוין בה. היא סיכומה של ענין ישראל. היא כוללת מעמד הר סיני ומתן
 תורה, וזה מספיק כדי לומר את איכותה הנוראה. יחד עם זה יש מקום להתבונן
 מה יש בה ולראות סודות: חלקים: א. מה שיש לפני מתן תורה (=פרשת
 יתרו). ב. עצם מתן תורה. ג. פסוקים אחרונים של סיום ותוספות: "אתם ואיתם
 כי מן השמים דברתי עמכם..."¹⁰⁸.

התורה

ב. "דרך ארץ קדמה ליה". הקדמה זמנית מוכרחת לדורות, המוסר בטבעיותו,
 הכל עומק הדרו וכתו ההנהגה מוכרח להקבע בנפש ויהיה מצע לאותן ההשפעות הגדולות
 הבאות מכחה של תורה. ההנהגה שהיראה היא כחינת השרש הגדולה אל החכמה, כן
 המוסר הטבעי הוא בחינת הדרש הקדמת¹⁰⁹ היראה וכל עניניה. הכלל הזה הוא נוהג
 באדם הפרטי, וכן הוא נוהג בכללות האומה ובכלל נוסיות. ואם יש הכרח
 לפעמים להביא את שמיית תורה בלא ההקדמה של השתרשותו של המוסר הטבעי
 בטירתו, וזהו דרך של חכמה שעה, והחיים מוכרחים להיות מסבכים שישונו המהלך
 לסדרו האיתן: הקדמתו של המוסר הטבעי בכל שלמותו, כדי לבנות על מצעו את
 הטקלק של התורה ויהיה העליונה.

[Faint handwritten notes at bottom:]

קדש בכל עם ולשון, אבל ערכי החיים כולם אינם צומחים מזה. לא כן בישראל

CONFIDENTIAL - SECURITY INFORMATION

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

התעשייה והמסחר, הממשלה וההתחברות בישראל, מקורי הקדוש הבכור והמבדוק.

זוברים. על כן המשפטים הם קדש קדשים בישראל, ועל כן הסמיכה "שהיא נשאת

שם אלהים עליה. כל כך בנחוצה לנו, היא כל כך אופית לתפ. לאומנו, ודרשנית

היוצית הסורית הרגישת בחוש העור שלה את ערך הסגולה הגדולה הזאת וגזרה עין

הסמיכה, ז"י יהודה בן בבא מסר את בשרו בפשו עליה. ופעולת מסירת-הבשר הזאת

נשארה. כי העמידה את הכן החיים האנושיים המיוחדים של קדוש ישראל לך. משום

יבנו ע"ה. בתפסו אתו את כח המשפט, בתחלת יסודו באומה. העלה את כל ערכו

המשפט עד סוף כל הדורות לאותו התנן האלהי שמשפטו ישראל באים אליו.

וְדַרְשֵׁי שֵׁן אֱלֹהִים בָּאָה יַחַד עִם הַמִּשְׁפָּט הַשְּׂרָאִלִי. "כִּי יָבֹא אֵלֵינוּ הָעַם לְדַרֵּשׁ אֱלֹהִים

כִּי יִהְיֶה לָהֶם דָּבָר, בֹּא אֵלַי וְשִׁפְטִי בֵּין אִישׁ וּבֵין רֵעֵהוּ. וְהוֹדֵעֲתִי אֶת הַקִּי הָאֱלֹהִים

וזאת תודותיו". ודרישת-אלהים של המשפט בשאר סגולה "שדאלית". שהיא מחגל.

באופי האלהי הכולל עולמי עד זורח בארץ-ישראל, בארץ חבל נחלתו, מקורו

המורה עלי סגולת הקדש.

RECEIVED
JAN 10 1964
U.S. DEPT. OF JUSTICE
FEDERAL BUREAU OF INVESTIGATION
WASHINGTON, D.C.

הנוטלת את יסוד העולם והורסתו. זמחר עקירת יסוד המשפט מתכנו האלף

הופסת אחה הרשעה היותר מגושמת, ובאה בזהמא לחידך במשפט הפרטי על

100-443887-100

יסוד שגאת לאומים ועמק רעה של טובאת שפיתת דמי, מבלי להמיש את וועו.

מִפְּנֵי צִוָּר הָאָדָם. אֲמַנְס עֵינַי כֹּל מִזְכָּרֹת לְהִיּוֹת בְּשִׁרְיֹת לְאוֹר עֵילָם אוֹר ר', אִשָּׁה

יגלה על-ידי משה אלה יעקב "והוא ישפט חבל בצדק" ידיו לא-יית במישרים